

Nhớ chuyện một bàn tay

Bích Hoàng

Thời gian tôi chơi Hướng Đạo thật ngắn, chỉ ba năm, nhưng phải nói đó là thời gian đáng nhớ và gần như là nền tảng cho những hành động, những phản ứng rất tích cực cho tôi sau này, trong những biến cố quan trọng của cuộc đời như khoảng thời gian khốn khó sau chiến thắng Cộng Sản trên toàn miền Nam, trên đường vượt biên, khi chờ đợi trên đảo tỵ nạn Nam Dương cũng như những ngày đầu chân ướt chân ráo bắt đầu cuộc đời mới trên xứ người .

Ba năm sinh hoạt quá ngắn ngủi, ngắn hơn cả con số thập phân của tuổi tôi hiện tại, đến độ tôi tủi thân không bao giờ dám khoe mình dân HĐ, nhất là khi đứng gần quý Trưởng kỳ cựu, thâm niên HĐ từ mười gậy trở lên, mình đeo dây Bằng, nào Bằng Rừng, nào Bằng Núi ... Nhưng tôi tự an ủi mình rằng : nợ nhiều, trả nhiều ; điều quan trọng là mình còn giữ được những điều tốt đẹp mà phong trào đã tiêm vào máu mình hay không và thấy rằng sau gần ba chục năm gián đoạn, máu HĐ vẫn còn đó, vẫn còn chạy vòng vòng trong huyết quản và vẫn còn ảnh hưởng lên những hành động thường ngày của tôi.

Đôi khi nhìn lại quãng đời đã qua, tôi thường tự nhủ nếu không có ba năm ấy, không biết cuộc đời của tôi đã đi về hướng nào nhưng chắc chắn không thể khác

hơn con đường tôi đang đi để hôm nay ngồi trước máy vi tính gõ những giòng chữ này.

Tôi vào HĐ thật sự chỉ để có dịp đi chơi, đi cắm trại và sinh hoạt vì sẵn máu thích hoạt động. Bạn học cùng lớp đi HĐ, mỗi lần sinh hoạt học đường thấy bạn mạnh dạn đứng ra bày trò chơi, hướng dẫn hát, phục quá nên đi theo để ít nhất cũng được như bạn - nhiều trò chơi, nhiều bài hát, chứ không hề chuyên khoa nút dây, cứu thương, định hướng hay những kỹ thuật HĐ khác.

Ở đây tôi xin mở dấu ngoặc đơn để trình bày thiên ý của một kẻ ham chơi : Theo tôi, HĐ chỉ là một cuộc chơi, chơi tận tình, chơi hết mình, chơi một nghỉ và người Trưởng đoàn trước hết phải là một hoạt náo viên hơn là một thuyết trình viên hay một nhà lý thuyết. Khoá huấn luyện Trưởng đầu tiên phải là khoá làm sao ra trò chơi hấp dẫn, sinh động, ngắn gọn mà rõ ràng ; sau đó muốn tính gì thì tính. Vì vậy tôi rất thích từ *animateur* (hoạt náo viên) mà một số nước Âu Châu dùng để gọi người Trưởng đoàn HĐ. Đùng vội

lên lớp can đảm, bền chí, tháo vát, kiên tâm ; chỉ chơi vì nhưng thứ đó đã nằm trong trò chơi hết rồi. Đó là một cuộc du hành bao trọn gói : đi, về, ăn, ở trong thế giới Bi-Pi.

Trong những năm tươi trẻ hân hoan đó tôi nào ngờ những chuyên môn HĐ sau này sẽ giúp tôi có ngày được lần đầu tiên trong đời trai trẻ nắm tay người con gái mình có cảm tình một cách trọn vẹn mà chẳng thấy ngại ngùng mắc cỡ !

Số là thế này : Sau 75, ba tôi đi học tập, má tôi mở quán bán cà-phê cho sinh viên học sinh ở khu trường Đại Học, Trung Học trước cửa nhà. Vài cái bàn nhỏ được bày trong nhà, ngoài hiên ; thêm cái quầy nhỏ bên trong để cho có vẻ quán cà-phê. Má tôi cùi nước sau bếp, chị tôi pha chế và tôi bung ra bàn. Trước hiên còn một khoảnh sân trồng, má cho một bà bạn cùng cảnh ngộ mượn dụng cụ bán nước mía. Thời đó thật khổ. Khổ vì thiếu thốn lắm than kèm kẹp nhưng cũng khổ vì cái khổ chột đến với những người chưa từng quen khổ nên đời càng khổ thêm !

Bà nước mía có hai người con gái. Nhưng là chị lớn nhỏ hơn tôi hai tuổi ; Tâm là em, nhỏ hơn tôi bốn tuổi. Hai chị em thay nhau hai buổi sáng chiều tới phụ mẹ bán nước mía. Đương nhiên Nhung cũng trong tình cảnh của tôi là chưa từng nếm mùi buôn bán nên rất lóng cọng trong việc róc mía và cho mía vào máy ép nhưng được cái chịu khó học tuy không thuần thục nhưng rồi cũng quen.

Vào thời điểm đó tôi vừa mới rời tuổi niên thiếu để bước vào tuổi thanh niên, bình thường chắc cũng bắt đầu bị hấp dẫn bởi phái nữ, theo làm ong hái hoa bắt bướm, sáng tác thi ca văn nghệ văn gừng nhưng hoàn cảnh bất bình thường, « thuở trời đất nổi cơn gió bụi » nên đầu tắt mặt tối, vừa đi học về là phải giúp má và chị bán cà-phê nên không thể sống hết mình cho tuổi. Nhưng trong thâm tâm cũng thấy lòng dạ nên một chút tình cảm cho Nhung, nhất là mỗi lần thấy nàng bặm môi cẩn thận nhét hai khúc mía vào

máy ép đang quay lộn cộp, thấy thương làm sao ... Dù vậy quan hệ của chúng tôi cũng chỉ giới hạn trong những câu chào hỏi xã giao Nhung có khoẻ không, bán có mệt không, trời hôm nay nóng quá ha, coi chừng cây mía rớt kià Nhung ... Và tôi biết mình không phải là anh Phan duy nhất của nàng : cứ nhìn đám học trò trai mỗi tối bu chung quanh xe nước mía, cặp mắt thành khẩn chờ Nhung bung ly nước mía tới và hân hoan trả tiền là tôi biết mình không cô đơn. Thời buổi khó khăn mà biết có nhiều đồng hành, lòng tôi ấm áp thêm lên.

Rồi một buổi tối nọ, tôi đang lui cui rửa ly tách và phin cà-phê bên trong quầy thì bỗng nghe tiếng ồn ào khác thường bên ngoài. Ngưng đầu lên thấy mẹ Nhung diu nàng từ ngoài vào, mặt nàng xanh như tàu lá chuối vì sợ, một bàn tay nhuốm đầy máu, vết thương gây ra trong lúc bỏ mía vào máy, bàn tay lọng cọng đi theo. Mẹ Nhung hỏi chị tôi có gì để băng bó vết thương hay không.

Đang lúc chị tôi lỉnh quính không biết làm gì thì tôi chạy vọt vào phòng, quơ tay vào góc tủ rút tấm khăn quàng chạy ra cầm bàn tay Nhung để lên đó rồi gấp và cột chặt lại như đã được học trong HĐ. Tôi làm tất cả trong một chớp nhoáng như một phản xạ tự nhiên. Số là sau biển số 75, vì sợ gia đình liên lụy nên tôi mang hết mấy cái áo ka-ki ra bán ngoài chợ trời nhưng vẫn không quên giữ lại tấm khăn quàng và những huy hiệu mà tôi đã cẩn thận gói chung rồi nhét vào góc tủ.

Sau khi băng bó xong xuôi đâu đó, tôi lấy dây lạt buộc lại và tròng vào cổ nàng để giữ cho bàn tay bị thương bất động ở trước bụng rồi lôi chiếc xe đạp của mình ra, biểu nàng ngồi lên phía sau, đưa nàng tới Trạm Y Tế. Trên đường đi Nhung sợ té nên giữ eo tôi cứng ngắc, đầu thỉnh thoảng ép sát vào lưng tôi mỗi khi xe lộn ổ gà. Không biết nàng nghĩ gì chứ ý tưởng duy nhất trong đầu của tôi lúc đó là làm sao đạp cho lẹ tới bệnh xá !

Cũng may vết thương không nặng lắm, xương không hề hấn gì vì khi Nhung vừa mới la lên là mẹ nàng đã nhanh tay cúp máy rồi.

Khi đưa Nhung về mẹ nàng cảm ơn tôi rồi rít. Chị tôi cũng không ngờ thằng em nhậm lẹ như vậy. Mà chính tôi cũng không ngờ nữa. Như đã nói ở trên, tôi đi vào HĐ để tìm vui, đến lúc đi ra lại được một tay nghề khá cứng. Đến nước này và còn nhiều nước sau đó tôi đành thâm công nhận là HĐ đã vô tình cho tôi những điều chẳng bao giờ ngờ tới.

Cả một tuần sau Nhung ở nhà, buổi tối em Tâm phải ở lại giúp mẹ. Ngày đầu Nhung ra bán trở lại, hôm đó tôi đi lao động làm sạch trường sở về muộn. Sau khi hỏi thăm sức khoẻ và bàn tay của Nhung, tôi vào nhà cất xe đạp, rửa mặt rửa tay. Khi ra trở lại thấy Nhung cầm ly nước mía đi vào và mời tôi, nói để cảm ơn anh hôm trước đã giúp em. Tôi giờn sao có một ly à, ít quá. Nhung tưởng thiệt tính chạy ra mức thêm ly nữa, tôi gọi lại và thú thật nói đùa cho vui, ơn nghĩa gì đâu, cùng xuống giúp nhau là chuyện thường.

Những tưởng kể từ sau đêm đó một chuyện tình « chàng cà-phê, nàng nước mía » sẽ chớm nở để góp mặt chung vui với những chuyện tình muôn thuở nhưng vài tuần sau, tôi xuống thuyền vượt biên một mình. Không đủ tiền đóng thuỷ phí cho cả nhà, má tôi cử tôi đại diện đi trước ; một phần bà liêu, một phần tin tưởng khả năng thích ứng của con trai sau vụ « bàn tay máu » của Nhung. Tôi cũng nhắm mắt gặt đầu.

Ngày ra đi cả nhà thức dậy thật sớm. Tất cả những thứ cần thiết đã được sửa soạn từ hôm trước. Chị tôi ở nhà coi nhà. Tôi và má đi bộ ra đầu đường đón xích lô máy ra bến xe miền Tây.

Trời sớm còn ẩm sương đêm. Đệm xe xích lô còn ẩm ướt. Tôi rút khăn tay trong túi áo trải lên mặt đệm cho má ngồi. Cừ chi ga-lăng đầu tiên trong đời để dành cho má. Tới bến xe tôi chen vào xếp hàng mua một vé Sài Gòn-Bạc Liêu...

Sau này nghe má tôi kể khi hay tin tôi đi rồi, Nhung khóc nhiều. Tôi biết nàng tiếc tôi thì ít mà tủi thân nàng nhiều hơn. Giờ đây không biết Nhung ở phương trời nào. Nếu « HO » sang Mỹ chắc đang làm ca sĩ. Quí cô có nhan sắc và có giọng sang Mỹ thường mơ lên video và ra CD. Riêng tôi, ngày đưa con trai đầu lòng ra đời, ôm cục đồ hỏn trong tay, tôi lên vợ mà nói với con rằng : mai một lớn ba sẽ cho con đi HĐ ...

Bích Hoàng.